

Dresundstolden, Intraderne af de dansk = vestindiske Der samt af Island og adskillige Indtægter; derefter kom først Renterne af og Afdragene paa Statsactiverne; tilsidst kom der saa et Par overordentlige Indtægter, nemlig Laanet af 1850 i London og det, der ventedes indbundet ved Loven om en Krigsstat. Paa Udgiftssiden havde man ved denne første Lov følgende Orden: Civillisten, Apanagerne, Statsraadet, Rigsdagen, Udenrigsministeriet, Indenrigsministeriet, Justitsministeriet, Kirke- og Underviisningsministeriet, Krigsministeriet, Marineministeriet, Finantsministeriet, Pensionsvæsenet, Statsgjælden osv. Dette var Loven af 26de Juli 1850. Dernæst kom Loven af 27de Marts 1851. Det er en Feiltagelse, naar det ærede kongevalgte Medlem (Anden) meente, at denne Lov ikke havde den samme mere gennemarbejdede Form, som de senere. Jeg har den liggende for mig, og den fastholder netop den Ordning af Indtægterne, at den først omhandler Domainerne, derefter Skatterne, og hvad der dertil slutter sig, og saa tager Renterne af og Afdragene paa Statsactiverne. — Naar jeg forrige Gang, da jeg havde Ordet, gjorde en Bemærkning med Hensyn til Renterne, da var det, fordi jeg forudsaae som en paa en logisk Slutning bygget Indbending imod vort Forslag, at man vilde sammenstille Renterne af Statsactiverne med Domaineindtægterne. Jeg antydede allerede dengang, at der er en vis Forskiel mellem Renterne af Statsactiverne og Domaineindtægterne. Jeg vil i saa Henseende blot minde om den constitutionelle Adskillelse, der finder Sted med Hensyn til Afgangen til deres Afhændelse. Men jeg gjorde dernæst gjældende, at det var unaturligt at adstille Renterne fra Afdragene. Det er rimeligt, at de følges ad, og Renterne maae altsaa komme bagefter, naar der igrigt er god Grund til at lade Afdragsbeløbet staae tilsidst. Det vil ikke kunne negtes — jeg tror, at den ærede Finantsminister kom til at antyde det Modsatte —, at Renterne af Statsactiverne kun tilsyneladende ere de betydeligste. Hvad der er det Betydeligste i den paagjældende Paragraph, naar man seer rigtigt til, er aabenbart i disse Aar desværre Capitalafdraget.

Og om man end ikke ligefrem her foretager en Afbalancering, saa er det dog unegteligt, at Afdragets Størrelse væsentligt bestemmes ved Hensynet til det Underfynd, der fremkommer, naar man sammenligner de øvrige Indtægter med de Udgifter, der ere bevilgede. — Saaledes som Ordningen er opstillet i den Finantslov, som jeg nys nævnte, saaledes vedblev den ogsaa senere at være ikke blot i Finantsloven for 1852—53, men ogsaa i Finantsloven for 1853—54 og i Finantsloven af 23de Marts 1854 for 1854—55. Det er altsaa en bestemt Ordning, der her har udviklet sig, og som forekommer mig at være en meget naturlig, naar det hele Indtægts- og Udgiftsbeløb er samlet, og det er ogsaa den, der snarest vil lette Oversigten, fordi den hele mellemliggende Periode med det Fælles og Særlige vil komme til at staae som en Epifode i vor Historie. Jeg kan gjerne være enig med den ærede Finantsminister i, at det til Ghynde og Sidst er en vis uvilkaarlig Fornemmelsesag eller Smagsag, hvorledes man opfatter dette Forhold. Men man maa dog gjøre sig nogen Rebe for sine Fornemmelser i saa Henseende. For os har det nu af de her udviklede Grunde staaet, som om den af os foreslaaede Forandring er det Naturlige. — Dette gjælder nu med Hensyn til Indtægtsiden, men jeg har allerede derved med det Samme væsentligt anført, hvad der er at sige med Hensyn til Udgiftssiden. Jeg vil derfor blot endnu med Hensyn til den ligeoverfor den ærede Finantsminister gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at det er naturligt, at Udgifterne faae en saadan Plads, at de ligesom henvises til en bestemt Minister. Pensionerne og Statsgjælden vedrøre jo ikke i den Forstand alle Ministerierne, at alle Ministerierne have Deel i disse Beløbs Anvendelse. De vedkomme særligt Finantsministeren, og det synes ogsaa af den Grund naturligt, at de komme efter Finantsministeriet. Naar den ærede Finantsminister dernæst lagde Vægt paa, at der skete en Forandring, hvis vort Forslag vedtoges, da forholder det sig hermed paa en egen Maade, thi, hvis Thinget ikke vedtager det Forslag, der af os er stillet under Nr. 5, ville vi just atter fravige det, som